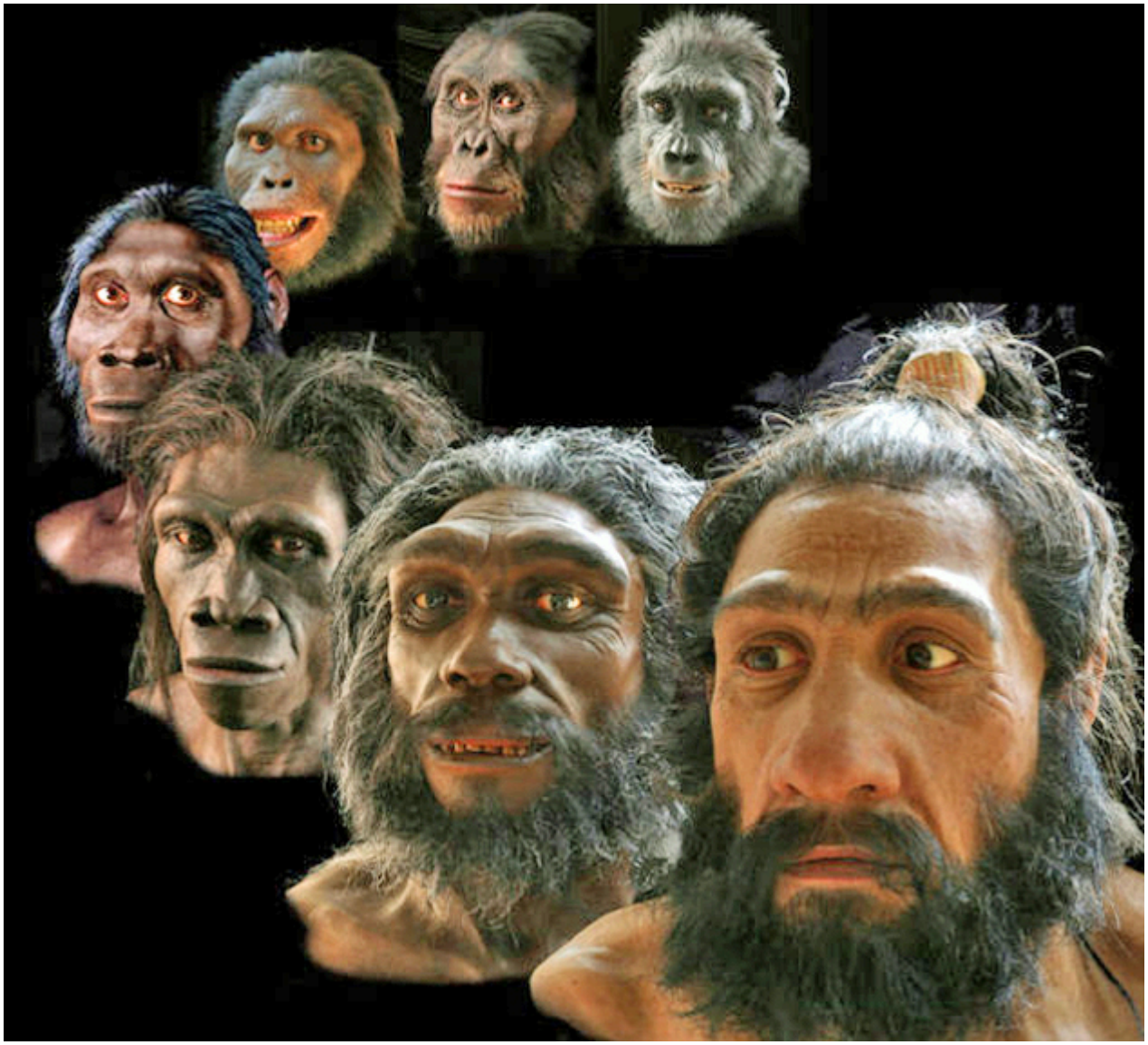
Η γεωργική επανάσταση Ι

written by Γιώργος Καγκουρίδης | 04.03.2023

– Ποιές ήτανε οι μεγάλες επαναστάσεις του κόσμου;

– Πρώτα, πρώτα η Γεωργική. Πριν δώδεκα, δεκατρείς χιγιάδες χρόνια.

Εβαρέθηκε ο Homo sapiens sapiens να τρέχει ως νομάς πίσω από τα κοπάδια να τα σκοτώσει για να τα φάει. Εβαρέθηκε να πέφτει σα πληγή του Φαραώ πάνου στα οπορωφόρα και να μην αφήνει ούτε κλαρί αμάσητο. Ούτε ακρίδα νάτανε. Κι είπε να κάτσει σε μια μεργιά να ξαποστάσει.

Έκατσε το πρώτον μεταξύ Τίγρεως κι Ευφράτου, έτσι λένε οι ιστορικοί, κι εβολεύτηκε. Δεν εγύριζε πλέον προς αναζήτησιν τροφής. Είχε δει κι είχε μάθει που οι σπόροι καρπούνε κι άμα τσούχωνες στη γης και τσου πότιζες αυτοί θα ξανακαρπούσανε να τσου φας μετά και να μην έχεις άλλο ανάγκη να τρέχεις να βρεις φαΐ και να τρως και τα σαπάκια.

Έκατσε κει μαζί με τσου φίλους του κι εκάμανε το πρώτο συνοικισμό. Εσπέρνανε, ετρώανε, εζιούσανε. Ημερέψανε και κάτι γελάδια, αλόγατα, καμήλες και γαϊδούργια και κάτι πρόβατα και τα επιτάξανε όλα προς υποχρεωτικήν υπηρεσίαν. Μετά επιτάξανε γάτες, σκύλους, κότες, περιστέργια διότι τα εβρήκανε χρήσιμα. Μέχρι ωδικά πτηνά εμαζώξανε και το σκεφτόντανε να φέρουνε κι ελέφαντες αλλά ήτανε

μακριά. Τσου μποντίκους δε τσου θέλανε αλλ’ αυτοί ήρθανε μουσαφιρέοι με το έτσι θέλω. Τέτοια γαϊδούργια…
– Αλλά άμα φύγουν’ οι μποντίκοι μπριχού θε νάχουμε φύγει όλοι μας.
– Για τσου κουμπανιούς το λένε.
– Κάμε μου τη χάρη… Οι μποντίκοι, ξέρω γώ… Από το Βίδο.
Πάντως τήνε βολεύανε από γάλα, κρέας, μαλλί, δέρματα, επιάνανε και ψάργια του γλυκού νερού κι από στάργια και μαρούγια να φαν’ κι οι κότες. Ωραία ήτανε.
Αυτή ήτανε η Γεωργική Επανάσταση. Από τη ποδαράτα, καθισιό και στρώσε μου για να ξαπλώσω.
Μόνο που η κλεψιά επήγαινε φάι ροπ. Ήτανε βλέπεις κι οι πονηροί όπου ελέανε «γιατί να κουράζομαι να σπέρνω και να θερίζω; Αφού έχει ο άλλος. Δεν είναι πιο εύκολο να τόνε κλέψω;». Διότι την ευκολία του χαλεύει ο Homo sapiens sapiens μέχρι τα σήμερα που αντίς να γράφει πατάει κουμπιά εις το πληκτρολόγιον.
Ήτανε κι οι άλλοι που δεν είχανε κάνει ακόμα συνοικισμό, εγυρνούσανε ακόμα σα την άδικη κατάρα, και κάνανε γιούργια να τσου σκοτώσουνε του συνοικισμού, να τσου κλέψουνε, να κονομηθούνε και να γιομίσουνε τη παραδαρμένη τους.
Ούτως εγεννήθη ο πόλεμος, πατέρα των πάντων τον είπε ο Ηράκλειτος αλλά τι ήξερε κι αυτός;, και τον έχουμε το κυρ πόλεμο μέχρι τα σήμερα όξ’ απ’ τη πόρτα μας.
Εμείς ειμάστενε αυτοί κι εσείς δεν εισάστενε αυτοί. Άρπαξε να φας και κλέψε νάχεις η δουγειά. Προαιώνιος η συνταγή που ισχύει μέχρι τα τώρας. Κραταιά.
Για σκέψου το… Στην Υεμένη, στη Συρία, στη Σομαλία, όπου γης και προχτές στη Γιουγκοσλαβία και σήμερα στην Ουκρανία το ίδιο δεν ισχύει; Ψέματα;
Όλοι για να φάνε πολεμάνε και σου ρίχτουνε ένα πέπλο περί δικαίου, αλήθειας, πίστεως και ιδεολογιών, αυτοί είναι οι κακοί κι εμείς – πάντα! – οι καλοί, βάνουνε και κάτι θρησκευτικά και σε σκοτίζουνε κι εσύ ορμάς εφ’ όπλου λόγχη υπέρ βωμών και εστιών, δήθεν, και στην ουσία για να κονομήσουνε κάτι λίγοι που κάθονται αραχτοί και σπάνε πλάκα γίνεται ο καυγάς.
– Τόσα ζούδια εσκοτωθήκανε και θυμήστε μου να τσου κάνω τα σαράντα!
Γι αυτό σου λέω ειμάστενε πρωτόγονοι. Παρ’ όλο που και μπιντέ έχουμε στο σπίτι και τραβάμε το καζανάκι και κεντρική θέρμανσις έχουμε και τρώμε με το κουταλομαχαιροπήρουνο πιάτα γκουρμέ κι αντίς να βαρούμε δαγκασιά στα ψαχνά μετράμε κάτι χοληστερίνες μάστερ σεφ μεγάλης ακροαματικότητος και ελαχίστου περιεχομένου.
– Παρακαλώ να μη ξεφεύγομεν. Επί του θέματος.
– Μάλιστα και παρντόν. Συνεχίζω αύριον.